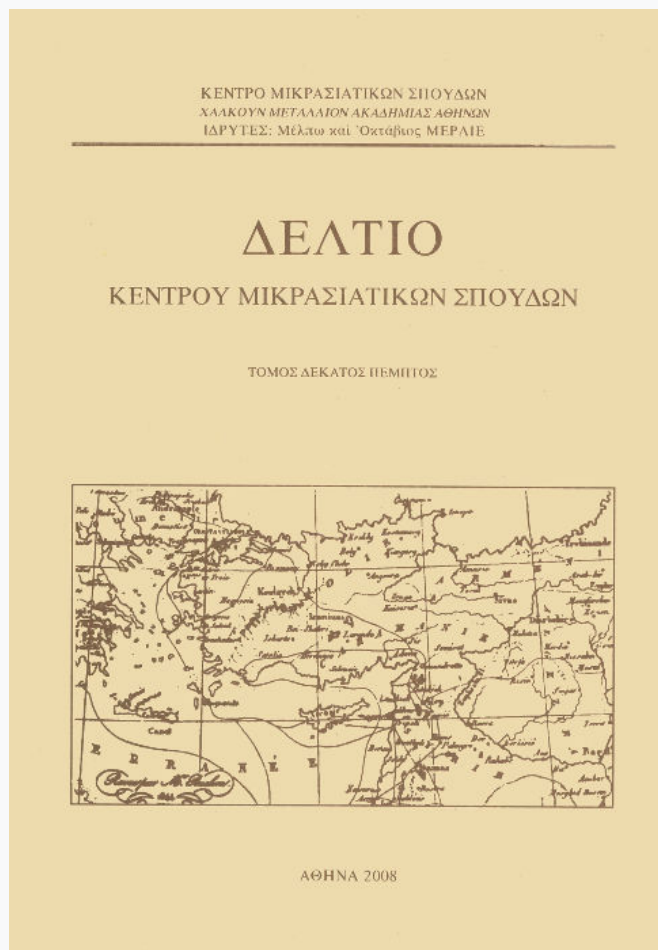

Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Τόμ. 15 (2008)

**Μνήμη Αιδεσιμώτατου Θεόδωρου Θεοδωρίδη:
(1910-2005)**

Ιορδάνης Β. Παπαδόπουλος

doi: [10.12681/deltiokms.270](https://doi.org/10.12681/deltiokms.270)

Copyright © 2015, Ιορδάνης Β. Παπαδόπουλος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Παπαδόπουλος Ι. Β. (2008). Μνήμη Αιδεσιμώτατου Θεόδωρου Θεοδωρίδη: (1910-2005). *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, 15, 456–460. <https://doi.org/10.12681/deltiokms.270>

Μνήμη Αιδεσιμώτατου
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ
(1910 - 2005)

Ο Θόδωρος Θεοδωρίδης, ο σεβαστός «Πατέρας των Φαρασιωτών», ο αγαθός Λευίτης εκδήμησε, «ϋπνωσε» όπως λένε οι Φαρασιώτες, πλήρης ημερών στις 13 Φεβρουαρίου 2005. Γεννήθηκε στο Βαράσο το 1910. Τα Φάρασα ήταν «ένα ελληνικό κύτταρο» στα βάθη της Ανατολής. Πατέρας του ο Αναστάσιος Θεοδωρίδης από το Καρσαντί, άποικία των Φαράσων. Υπηρετούσε ως γραμματοδιδάσκαλος στο Βαράσο, όπου γνώρισε και παντρεύτηκε τη Φαρασιώτισσα Ανάστα. Σ' αυτή την «άετοφωλιά», nid d'aigle όπως έλεγε το 1884 ο Reclus, «σύμβολο», ένα ελληνικό κύτταρο στα βάθη της Ανατολής κατά τον Octave Merlier *, δίδασκε τα ελληνικά γράμματα και έμφυσούσε το ελληνικό πνεύμα στις ψυχές των μικρών παιδιών. Ο Θόδωρος, όχτώ ετών όρφάνευε από πατέρα και ή μάνα του τον πήγε στο Όρφανοτροφείο της Μονής Ιωάννου Προδρομού στο Ζιντζι Τερέ (Φλαβιανά). Εκεί λειτουργούσε και ή Κατά Καισάρειαν ιερατική Σχολή, όπου φοιτούσαν παιδιά από όλη την Καππαδοκία που προορίζονταν για Ίεροδιδάσκαλοι στις κοινότητες της όμογένειας. Ίδρυτής της Σχολής ήταν ο Παΐσιος Β', Διευθυντής από το 1805 και Μητροπολίτης Καισαρείας, από το 1832 ως την εκδήμησή του το 1871. Φαρασιώτης ό ίδιος, όρισε και άφησε έντολή στη διαθήκη του, κάθε χρόνο έξι όρφανά από τα φαρασιώτικα χωριά να φοιτούν δωρεάν στο Όρφανοτροφείο.

Κατά την Έλληνοτουρκική σύρραξη ή Αμερικανική Αποστολή Near East Relief συγκέντρωσε στην Καισάρεια και περιέβαλε 1.500 όρφανά, τα όποια μετέφερε στην Έλλάδα μετά την καταστροφή. Έδώ ό Θόδωρος, ύστερα από πέντε χρόνια, το 1923, συνάντησε στην Κόρινθο τη μητέρα του, τη

* Octave Merlier, *Proverbes de Farassa*, Collection de l'Institut Français d'Athènes, Αθήνα 1951, σ. 7.

γιαγιά του Χατζή Δέσποινα και τὰ ἀδελφία του Ταμάμα και Εὐαγγελιστή. Τελείωσε τὸ Γυμνάσιο καὶ γράφτηκε στὴν Ὀδοντιατρικὴ Σχολή, ὅμως δὲν τοῦ πήγαινε ἡ Ὀδοντιατρική, τὸν τράβηξε ἡ Ἐκκλησία καὶ φοίτησε στὴ Θεολογικὴ Σχολή Ἀθηνῶν. Ὁ αὐιδίμος Δαμασκηνός, Μητροπολίτης τότε Κορινθίας καὶ μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, εὐλόγησε τὸν γάμο του μὲ τὴν Ἀνατολή, ὁρφανὴ καὶ αὐτὴ ἐκ Πόντου, τὴν ὁποία εἶχε ὑπὸ τὴν προστασία του. Χειροτόνησε τὸν Θόδωρο Διάκονο, σὲ ἡλικία 24 ἐτῶν, καὶ κατόπιν σὲ Πρεσβύτερο.

Ἡ πρεσβυτέρα Ἀνατολή «μοιράστηκε» τὸν παπα-Θόδωρο μὲ τὶς ἄλλες δύο ἀγάπες του: τὴν Ἐκκλησία καὶ τὰ Φάρασα. Ὁ παπα-Θόδωρος εἶχε πάθος μὲ τὴν ἀλησμόνητη πατρίδα, αὐτὴ τὴν *Ποῦλια* τοῦ Ἀντίταυρου μὲ τὰ ἑπτὰ ἀστέρια: Βαράσο, Ξουρτζάδι, Καρσαντί, Ἀφσάρι, Σατί, Κίσκα, Τσουχούρι. Ἡ παπαδιά ὑπέμενε ἀδιαμαρτύρητα τὶς δραστηριότητες τοῦ πολυάσχολου συζύγου της. Τοῦ χάρισε τρία ἐξαιρετικὰ παιδιά, τὰ ὁποία ἀνέθρεψε μὲ αὐστηρὲς χριστιανικὲς ἀρχές. Τὴ Δέσποινα, στὴν ὁποία ἔδωσε τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχε στὴ γιαγιά του Χατζή Δέσποινα, τὸν Ἀναστάση, ποὺ χάθηκε πρόωρα καὶ πῆγε νὰ τὸν ὑποδεχτεῖ στὸ ξόδι του, καὶ τὸν Βαγγέλη. Εὐτύχησε νὰ χαρεῖ γαμπρούς, νύφες καὶ ἐγγόνια, ὅλα προκομμένα.

Ὑπηρετήσε στὶς ἐνορίες Ἀγία Παρασκευὴ (1937), Ἑσταυρωμένο Αἰγάλεω (1945), Ἀγ. Δημήτριο Ψειρῇ (1949), Προφῆτη Ἥλια Ριζουπόλεως (1969), στὸ Περιστέρι. Πρόσφερε τὶς ὑπηρεσίες του στὸ ΚΕΒΟΠ (1948-51), στὸ ὁρφανοτροφεῖο Βουλιαγμένης, στὸ Ἀσυλὸ Ἀγ. Ἀνδρέου Ν. Σμύρνης, στὸν Ἀγ. Ἀθανάσιο Θεσίου, στὸν Ἀγ. Φίλιππο καὶ στὸ Μερόπειο Ἰδρυμα Ἀγ. Ἰσιδώρου Χρυσοκαστριώτισσας. Ἀλλὰ κατάθεση ψυχῆς στὸ ἐξομολογητήριο Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Πύλης Ἀγορᾶς «Παναγία ἡ Γρηγορούσα», ἀπὸ ὅπου πέρασε καὶ πῆρε τὶς εὐλογίες του ἡ μισὴ Ἀθήνα.

Ὁ παπα-Θόδωρος, ὅταν ἄφηνε τὸ Εὐαγγέλιο, ἔπιανε τὸ καλέμι νὰ γράψει λαογραφικά, τὸ μικρόφωνο καὶ τὸ κασετόφωνο νὰ ἐγγράφει τραγούδια, τὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ καὶ τὴν κάμερα νὰ ἀποτυπώσει τελετές, χορούς, τραγούδια καὶ ἄλλες δραστηριότητες, τοπία ἀπὸ τὶς ἀλησμόνητες πατρίδες, τὶς ὁποῖες ἐπισκέφτηκε δύο φορές ὡς συνεργάτης τοῦ Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν. Παράλληλα μὲ τὰ ποιμαντικά του καθήκοντα ἀσχολήθηκε μὲ τὰ λαογραφικά τῶν Φαράσων. Ἡ γνωριμία του, τὸ 1933, μὲ τὸν ἑλληνιστὴ Richard Dawkins, ποὺ ἐπισκέφτηκε τὰ Φάρασα τὴ δεκαετία 1910 καὶ ἔγραψε γιὰ τὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα τῶν Φαράσων καὶ παραμῦθι, ὑπῆρξε καθοριστικὴ γιὰ τὴν ἐνασχόληση τοῦ Θόδωρου μὲ τὰ Καππαδοκικά. Συνεργάστηκε ἀπὸ τὸ 1935 μὲ τὸ Κέντρο Μικρασιατικῶν Σπουδῶν (Κ.Μ.Σ.) καὶ ἦταν ὁ ἀγαπημένος φίλος τοῦ ζεύγους Μέλπωσ καὶ Ὁκτάβ Μερλιέ. Τὸ 1955

τὸ Κέντρο Μικρασιατικῶν Σπουδῶν τοῦ ἀπένευμε τιμητικὴ πλακέτα γιὰ τὴν προσφορά του.

Στὸ ἐπιστημονικὸ *Δελτίο* τοῦ Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν δημοσίευσε μελέτες καὶ πρόσφερε στὸ Κέντρο πλούσιο χειρόγραφο λαογραφικὸ ὕλικό. Ἔχει δημοσιεύσει ἄρθρα στὸ ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ *Λαογραφία* τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία τὸν βράβευσε γιὰ τὴ δράση του καὶ γιὰ τὸ *Λεξικὸ τῆς Φαρασιωτικῆς γλώσσας* (7.000 λέξεις). Συνεργάστηκε μὲ τὴν Ἑνωση Σμυρναίων, δημοσίευσε στὰ *Μικρασιατικὰ Χρονικά*, «Σύγγραμμα Περιοδικὸν» τῆς Ἑνώσης Σμυρναίων, λαογραφικὲς μελέτες γιὰ τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα, τὰ τραγούδια, τὰ τοπωνύμια, τὴ γλῶσσα τῶν Φαράσων. Ἄρθρα δημοσίευσε στὶς ἐφημερίδες *Προσφυγικὸς Κόσμος* - *Ἀρχεῖο τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς*, *Μικρασιατικὴ Ἠχώ* τῆς Ἑνώσης Σμυρναίων, *Νέα Μοσχάτου*, *Μακεδονία* τῆς Θεσσαλονίκης. Ἄφησε πλούσιο καὶ πολὺτιμο ἀνέκδοτο χειρόγραφο ὕλικό γιὰ τὸ λεξικὸ τοῦ γλωσσικοῦ ιδιώματος τῶν Φαράσων κ.ἄ.

Ὁ παπα-Θόδωρος ὑπῆρξε ὁ ἱστορικὸς ἡγέτης τῶν Φαρασιωτῶν ποὺ ἐγκαταστάθηκαν στὴν Ἀττικὴ. Γιὰ δεκαετίες διετέλεσε Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Τὰ Φάρασα τῆς Καππαδοκίας», τὸν ὁποῖο «ἀνασύστησε» τὸ 1953 ὕστερα ἀπὸ ἀδράνεια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Κατοχῆς. Μὲ πολλὲς καὶ ἐπίπονες προσπάθειες κατὰ τίς δεκαετίες τοῦ 1960-1980 ἱδρύσε τὴν Ἑστία τῶν Φαρασιωτῶν, ὅπου ἐδρεῖ καὶ ὁ Σύλλογος «Τὰ Φάρασα τῆς Καππαδοκίας», στὸ Μοσχάτο (Νάξου 3). Ἡ Γενικὴ Συνέλευση τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου Φαράσων, τὸ 1994, τὸν ὀνόμασε «Πατέρα τῶν Φαρασιωτῶν» καὶ τοῦ ἐπέδωσε ψήφισμα. Ὑπῆρξε ἰδρυτικὸ μέλος καὶ γιὰ δεκαετίες πρόεδρος τῆς Πανελληνίας Ὁμοσπονδίας Καππαδοκικῶν Ὁργανώσεων.

Μὲ τὸν «παπάκα» μου, ἔτσι ἀποκαλοῦσα τὸν πνευματικὸ μου πατέρα, εἶχαμε ἀτέλειωτες συζητήσεις γιὰ τὰ Φάρασα τῆς Καππαδοκίας, ἀπὸ τὸ 1961 ποὺ τὸν συνάντησα στὴν Ἀθήνα. Ἡ γνωριμία μας προηγήθηκε κατὰ μιὰ δεκαετία «δημοσιογραφικά» στὶς στήλες τῆς ἐφημερίδας *Μακεδονία* τῆς Θεσσαλονίκης. «Διαφωνοῦσαμε» γιὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦσαν τὰ Φάρασα Καππαδοκίας. Δὲν εἶμαι βέβαιος πὼς ὑπῆρξε ἀντάξιος συνομιλητής, ἀλλὰ πιστεύω πὼς ἦμουν καλὸς ἀκροατὴς τοῦ χειμαρρῶδους λόγου του. Ἡ ἐπωδὸς σὲ κάθε μας συζήτηση ἦταν «*Γιορτάνη, σὺ πρέπει νὰ συνεχίσῃς τὸ ἔργο μου γιὰ τὰ Φάρασα*». Ἐκανα σημαντικὴ προσπάθεια νὰ φανῶ ἀντάξιος συνεχιστής. Δὲν ξέρω σὲ ποιο βαθμὸ τὸ πέτυχα. Εὐελπιστῶ πὼς ἡ ἐγγονή του Ἀνατολή, φιλόλογος καὶ ὑποψηφία διδάκτωρ, νὰ εἶναι ἄξια συνεχιστής, γιὰ νὰ ὁλοκληρώσει τὸ ἔργο ποὺ ἄφησε ὁ ἀοίδιμος.

Οἱ Φαρασιῶτες Ἀττικῆς σὲ ἐνδειξὴ ἐγγνωμοσύνης καὶ ἀγάτης στὸ πρό-

σωπο της Μέλπως Μερλιέ, σὲ Γενικὴ Συνέλευση τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου, τὴν ἀνακήρυσαν, μὲ ψήφισμα, «Μεγάλη Μητέρα καὶ Πρώτη Φαρασιώτισσα» καὶ τῆς ἐπέδωσαν τὸ Δίπλωμα:

Ψήφισμα.

Μεῖς τοῦ εἴμεστε σὴν Ἀθήνα τῆς αἰ σὸν Πειραιᾶ οἱ Βαρασῶτοι σήμερο τὴν Τζερετζή, σ' Ἀπρίλη τὰ 4 τοῦ 1954 σωρεύνταμε σὸν Ἔξ. Προδρόμο τοῦ Ρέντη νὰ ὀρτάσουμε τοῦ Ἔξ. Βαράση τῆς αἰ Ἰωνᾶ τὴν ὀρτή. Ἀτὸ οἱ Ἅγιοι ἦσαντε τοῦ χωροῦ μας ζ' Ἐκκλησίας οἱ Ἅγιοι τῆς αἰ ὀρτάσκαμέν τα κατά χρόνο σοῦ Μάρτη τὰ 29.

Ἀτὲ τὴ μία ἡώραμ ἂν καὸ σειράς, τοῖπ μας ντάμα νὰ νανωστοῦμε τὸ γλυντὺ μας τὸ Βαρασὸ! Ὁ Βαρασὸς μας πέμεινε σῖς Τοῦρτζοι γὰ μὰ χάθει, νὲ πάλι ξελμωνέθῃ! Ἐν σὴν καρντία μας πῆσου ἄρῶ!

Ἀρωσές τα τσ' ἡφαρές τα ἁδὲ Cὺ ἔ Μαντάμα Μέλπω Μερλιέ! Cὺ τὰ ἔβκαλες σὴ μέση, σὸν κόσμο γνέντα τῆς αἰ σῖς Ψαλτάροι! Μὸ Cὺ δώτζες σοῦ κόσμου τῖς ἄκρες ἁλία τοῦ ἦτουν ὁ Βαρασὸς ἁ Ρωμάκο χωρίος τοῦ κράτσεν σὼς στέρου τὴ Χριστενοσύνη τοῦ τῆς αἰ τὸ παλὸν τὸ Ρωμάκον τὴ γουώσσα.

Ἀλιδὸν στήν ἄκρα, τοῖπ οἱ Βαρασῶτοι, ποίκαμ μὸ τὴν καρντία μας τὸ κατζί νὰ Cὲ εἶποῦμε τοῦ Βαρασοῦ μας τὸ ΜΕΓΟ Η ΜΑ τῆς αἰ ΤΟ ΠΡΩΤΙΝΟ Η ΒΑΡΑΣΩΤΑ

Σὴν Ἀθήνα σ' Ἀπρίλη τὰ 4 τοῦ 1954

Ἀδὲ τοῖς Βαρασῶτοι ἡ Ἐπιτροπὴ

(Ἐμεῖς ποὺ εἴμαστε στήν Ἀθήνα καὶ στὸν Πειραιᾶ οἱ Βαρασῶτες, σήμερα Κυριακὴ 4 Ἀπριλίου 1954, συγκεντρωθήκαμε στὸν Ἅγιο Προδρόμο τοῦ Ρέντη νὰ γιορτάσουμε τοῦ Ἁγίου Βαράση καὶ Ἰωνᾶ τὴ γιορτὴ. Αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι ἦταν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ χωριοῦ μας Ἅγιοι ποὺ γιορτάζαμε κάθε χρόνο στῖς 29 τοῦ Μάρτη. Αὐτὴ τὴ φορὰ βοήκαμε μιὰ καλὴ εὐκαιρία ὅλοι μαζί τὸ γλυνκὸ μας Βαρασὸ νὰ θυμηθοῦμε! Ὁ Βαρασὸς μας ἔμεινε στοὺς Τοῦρκους, μὰ οὔτε χάθηκε μῆτε λησμονήθηκε. Εἶναι ὀλοζώντανος μέσα στήν καρδιά μας!

Ἐσὺ Μαντάμ Μέλπω Μερλιέ τὸν ἀνάστησες καὶ τὸν ἔφερες ἐδῶ! Ἐσὺ τὸν παρουσάσες σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ στοὺς λογίους! Μόνον σὺ στὰ πέρατα τοῦ κόσμου ἔστειλες μῆνυμα πὼς ὁ Βαρασὸς ἦταν ἓνα Ρωμοχώρι ποὺ κράτησε ὡς τὸ τέλος τὴ Χριστιανοσύνη καὶ τὴν ἀρχαία Ροῦμικη γλῶσσα. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, ὅλοι οἱ Βαρασῶτες δώσαμε λόγο ἐκ βάθους καρδιάς νὰ σὲ εἶποῦμε τοῦ Βαρασοῦ μας ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΝΑ καὶ ΠΡΩΤΗ ΒΑΡΑΣΩΤΙΣΣΑ

Ἀθήνα 4 Ἀπριλίου 1954

Ἐδῶ ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Βαρασιωτῶν)

Ὑότερα ἀπὸ σαράντα χρόνια ἦλθε ἡ σειρὰ τοῦ παπα-Θόδωρου. Ἐπρεπε οἱ Φαρασιῶτες νὰ ἀποκτήσουν καὶ «Πατέρα». Οἱ Φαρασιῶτες τῆς Ἀττικῆς, σὲ Γενικὴ Συνέλευση τὸ 1994, ἀνακήρυσαν τὸν παπα-Θόδωρο «Πατέρα τῶν Φαρασιωτῶν» καὶ τοῦ ἐπέδωσαν τὸ Ψήφισμα:

Μοσχάτο, 3 Ἀπριλίου 1994

Σήμερα, Τζερετζή, τ' Ἀπρίλη στὰ τρία τοῦ 1994, μῆς τοῦ ἡραμι στοῦ Βαρασό, τζαί στὰ ποιμνά τὰ χωριά Ἀφσάρι, Κίσκα, Σαττί, Τσουχούρι, Καρσαντί, ἄντροι, ναίτζες, γιοί, κόρες, γαμπροί, νυφάδες τζαί ἡγγόνα, ἀδὲ σὸ Μοσχάτο, σὸ Φαρασιωτῶν τὸ Μαγαρά, μετ' ἔ στόμα ὀρίζουμε Παπάκα μας τὸν αἰδεσιμώτατο Θεόδωρο Θεοδωρίδη. Ὁ παπὰ Θεόδωρος ἦτον κοντά μας ἐξήντα χρόνες, σὰ ζόρε τζαί σὶς χαρές. Τὰ ποιγὰ στ' ἐμᾶς βάπτισε, στεφάνωσε, ξομολόγησε τζαί δῶκεν μας τὴ Θεία Τζοινωνία. Σαράντισε τίς λεχῶνες τζαί ποίξεν εὐχέλαιον σὰ σπίτα μας. Γονατίζουμε μπρὸ του, γιάμι τὸ σέρι του τζαί εὐχόμεστε νὰ ζήσει πονὰ χρόνες ντὰ χαροῦμε κοντά μας τζαί νὰ μᾶς εὐλογεῖ.

(Μοσχάτο, 3 Ἀπριλίου 1994. Σήμερα Κυριακή 3 Ἀπριλίου 1994, ἐμεῖς ποὺ ἦρθαμε ἀπὸ τὸ Βαρασό καὶ τὰ λοιπὰ χωριά Ἀφσάρι, Κίσκα, Σαττί, Τσουχούρι καὶ Καρσαντί, ἄντρες, γυναῖκες, γιοί, κόρες, γαμπροί, νύφες καὶ ἐγγόνα, ἐδῶ στοῦ Μοσχάτο, στοῦ Μέγαρο τῶν Φαρασιωτῶν, μὲ ἓνα στόμα ὀρίζουμε Πατέρα μας τὸν Αἰδεσιμώτατο Θεόδωρο Θεοδωρίδη. Ὁ παπα-Θεόδωρος ἦταν κοντά μας ἐξήντα χρόνια, στίς δυσκολίες καὶ στίς χαρές μας. Τοὺς πολλοὺς ἀπὸ μᾶς βάπτισε, στεφάνωσε, ξομολόγησε καὶ μᾶς ἔδωσε τὴ Θεία Κοινωνία. Σαράντισε τίς λεχῶνες καὶ ἔκαμε εὐχέλαιο στὰ σπίτια μας. Γονατίζουμε μπρὸς του, φιλοῦμε τὸ χέρι του καὶ εὐχόμαστε νὰ ζήσει πολλὰ χρόνια νὰ τὸν χαροῦμε κοντά μας καὶ νὰ μᾶς εὐλογεῖ.)

Ὁ παπα-Θεόδωρος ἔζησε κοντά μας καὶ μᾶς εὐλογοῦσε ἀκόμη δέκα χρόνια. Στὸ ξόδι του ἀπευθύναμε τὸν ὕστατο χαίρετισμὸ στὴ μητρική μας γλώσσα, τὰ Ρωμάκα:

Παπάκα μας! Ἐξήντα χρόνες ποίτσες τὸ χιζμέτι τοῦ Χριστοῦ. Τζὰς βρεθεῖς κοντά του ἦρεπ τζαί ποίταξε μας τὴν εὐλογία του. Τζὰς ἀντίεσις τὸν Ἅγιο Ἀρσένιο τὸν Χατζαῖ Ἐφεντή τοῦ σὰ ἔβκαλην στὴν κολυμπήθρα τζαί σὰ μύρωσε, δῶς τὰ πονὰ σελάμα μας τζαί ἦρεπ τὴν εὐσὴ του. Παπάκα μας καὶ νὰ ὑπᾶς σὸ μακρὺ σου τὴ στράτα σὶς μακαρισμένοι!

(Πατερούλη μας! Ἐξήντα χρόνια ὑπηρέτησες τὸν Χριστό. Σὰν βρεθεῖς κοντά του ζήτη καὶ στείλε μας τὴν εὐλογία του. Ὅταν συναντήσῃς τὸν Ἅγιο Ἀρσένιο πού σὲ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν κολυμπήθρα καὶ σὲ μύρωσε, δώσε του πολλὰ χαίρετισματα καὶ ζήτη τὴν εὐχή του. Πατερούλη μας καλὸ κατευόδιο στὴ μακριὰ σου στράτα πρὸς τοὺς μακαρισμένους!)

ΙΩΡΔΑΝΗΣ Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ